

или да ны яви живъ ли е. Това като чу жена та рече: да идеме. И тѣй като отидоха и направи-ха обичая си, върнахася и направиха трапезѣ на сродници тѣ и на сосѣди тѣ, и като начнаха вечерь-тѣ да ядѣтъ да пѣтъ, и да поменувать чудеса та на святаго Николая, чуха кучета та че лаехѣ силно, рече Агрикѣ на слуги тѣ, да видѣтъ кого лаятъ. Ти като отидоха и нищо не видѣха, а кучета та лаехѣ още по силно. Тога Агрикѣ стана съ нѣколко человекѣ, взе свѣщъ, излѣзе, и виде на срѣдѣ дворь-тѣ человекѣ съ дрѣхи Срацински, уплашися и ся чудеше какво ще бѣде това. Но като ся приближи до него, гледаше момче младо, държи въ рѣцѣ тѣ си пълнѣ чашѣ съ вино и мѣчи. Агрикѣ отъ страхъ и радость едвамъ прохортува и рече: О чадо мое Василие! ты ли си или сѣнкѣ тѣ ти гледамъ? Тога момче то прохортува и рече: азъ съмь отче твой единородный сынъ Василий, кого то Срацини тѣ заробиха въ Критъ. Тога Агрикѣ го прегърна, цѣлуваше го и думаше: кажи ми чадо, какъ ся отгърва отъ безбожны тѣ Срацины, и какъ дойде до тука? а момче то каза: нищо незнамъ отче, за това щото мя пыташь. Само това знамъ, че като мя заведоха въ Критъ, дадоха мя на Амира князя, който мя постави да му наливамъ вино. И тая вечерь като стоехъ прѣдъ него съ таѣ чашѣ, грабна мя невидима сила като вѣтръ, и като мя сложи тука, видехъ святаго Николая. Като чу това Агрикѣ, зарадвася, уловиго за рѣкѣ тѣ и го предаде на майка му, която го цѣлуваше и думаше: сега гледамъ любезно то си чадо, което не съ надѣвахъ да видѣ, и имамъ въ рѣ-